

[Simonsen.]

der er nogenlunde fornuft i tingene, fordi der jo også kommer forbedringer for funktionærerne. Det refusionssystem, som bliver konsekvensen af reformen, kan ikke undgå at give en større tryghed for funktionærerne i ansættelsen, idet der bliver færre chancer for, at en funktionær f. eks. afskediges efter 120 dages sygdom, således som tilfældet kan være under de nuværende regler. Dermed er der en bedre stilling, og jeg tror, der er balance mellem bidrag og de goder, som man her får.

Jeg skal i øvrigt ikke komme med flere bemærkninger til ændringsforslagene, men afslutte med nogle enkelte mere principielle betragtninger.

Hr. Finn Christensen følte sig meget skuffet over, at oppositionen ikke kunne bakke op omkring dette lovforslag, og hr. Finn Christensen viste tilbage til mange års praksis, hvor der havde været enighed i dette folketing omkring sociallovene. Lad mig hertil sige, at det har været en glædelig ting, det er jeg enig med hr. Finn Christensen i, men jeg tror også, man kan sige, at lige så vel som man skal mange år tilbage for at finde væsentlige uoverensstemmelser om væsentlige reformer på det sociale område, så skal man også mange år tilbage for at træffe en regering og en socialminister, som har været så lidt forhandlingsvenlig, som tilfældet har været omkring denne sag. Der har jo i virkeligheden ikke været nogen reel chance for forhandling. Når ministeren har fået stillet spørgsmål om, hvorvidt der var en mulighed for at drøfte afskaffelsen af karensdagene, som jo hele tiden er indgået som et vigtigt element i debatten, så har svaret været nej. Der har ikke været nogen muligheder. Derfor er der heller ikke noget grundlag for hr. Finn Christensens beklagelser under debatten her i dag. Det, der er grundlag for at beklage, er, at partierne i folketinget som helhed ikke som i de foregående år har været i stand til at bøje sig imod hinanden for at nå frem til, at en reform af så vidtrækkende karakter, som der er tale om her, kunne gennemføres i enighed. Men jeg kan se på det hele, at det bliver ikke tilfældet. Selv med de seneste beregninger, vi har fået frem, og selv med ministerens seneste tilbagetog med hensyn til opfattelsen af beregningerne, er jeg alligevel overbevist

om, at et knebent flertal vil køre denne reform igennem.

Jeg skal dog alligevel endnu en gang her ved anden behandling på det skarpeste advare socialministeren og regeringen mod at gennemføre en reform af så vidtrækkende karakter økonomisk set, som tilfældet er her, med gode intentioner, med fortræffelige intentioner, som kan blive ødelagt, fordi ambitionerne med hensyn til den økonomiske side har været så omfattende, som tilfældet er. Jeg synes, man skulle tænke over dette endnu en gang.

Dernæst skal jeg anbefale tingets medlemmer at stemme for de ændringsforslag, der er stillet af oppositionspartierne, ændringsforslag, der, som jeg tidligere har nævnt, ikke bare er krøller, men som i virkeligheden er udtryk for en reform på hele dagpengeområdet, der lever op til de intentioner, som socialreformkommissionen har udviklet gennem mange års arbejde, og som viser, at man virkelig har en interesse for og en vilje til at forbedre disse forhold.

Robert Christensen: Socialdemokratiets ordfører, hr. Finn Christensen, havde nogle afsluttende bemærkninger, som sikkert ikke kan have været særlig velgennemtænkte. Det lyder helt utroligt. Jeg skal da også meget gerne beklage, at denne reform, som kaldes årets lov, som kaldes den største reform siden Steinckes tid, ikke kan vedtages her i folketinget i enighed. Det er i høj grad at beklage. Vi har jo været vant til nu igen mange år, at vi inden for det sociale område har vedtaget i hvert fald de større love i enighed. Men når det er beklaget, så må man også beklage, at regeringen med socialministeren og socialdemokratiet overhovedet ikke har vist nogen vilje til at forhandle, overhovedet ikke. Når man tænker over, hvad den forrige regering viste af forhandlingsvilje, da vi sidste sæson gennemførte loven om offentlig sygesikring, for at få et enigt folketing bag loven; hvad der blev givet af indrømmelser i den sociale styrelseslov for at nå enigheden; når vi betænker, dengang Bundvad var socialminister for socialdemokratiet, hvordan hr. Bundvad kunne anstrenge sig på alle mulige måder for at nå frem til et flertal, så er der virkelig tale om et omslag, når vi her må gå i gang med udvalgsarbejde, som starter med, at